

Псалма Давида

Яків Щоголів

На чистих ріках Вавілона
Сиділи й плакалися ми,
Як стіни рідного Сіона
Згадали з нашої тюрми.

На вербах висли арфи наші;
А ті, що нас взяли в полон,
Казали: "Грайте пісні ваші,
Співайте нам про ваш Сіон!"

Хіба ж, як ниєм по родині,
Так тут господню пісню нам
Співати можна на чужині,
Як ми колись співали там?

Коли тебе, Єрусалиме,
Забуду я тепер хоч раз,
Нехай Господь мені одніме
Правицю в той проклятий час!

Нехай присхне язик лукавий
До уст зневірених моїх,
Коли я днів твоєї слави
Не пом'яну на ріках сих!

Запам'ятуй, Господь, навіки
Той день Едомовим синам,
Той день, як галас їх великий
З кінця в кінець рознісся там:

"Руйнуйте камені Сіона,
Несіть йому огонь і дим!"
Дочка зневисна Вавілона,
Згубивша наш Єрусалим!

Блажен той буде, хто заплате
Тобі за ті твої діла,

Що ти, безжальна і проклята,
Нам на погибель принесла.

Блажен, хто смілою рукою
Колись дітей твоїх малих
Об стіни вдаре головою
Й поб'є на каменях твердих!

1881